

Igehirdetés Lehoczky Endre (1948–2024) temetésén

2Kor 4,7.10–12*

■ MEKIS ÁDÁM

Gyászoló gyülekezet! Kedves testvérek!

Kezdő acsai lelkészként néhány hete voltam még csak ott, amikor bejött a parókiára egy számomra ismeretlen férfi, kezét nyújtott, és azt mondta: „Lehoczky Endre vagyok, galgagutai lelkész, tudsz-e sakkozni?” Rögtön ezt kérdezte. „Örülök, hogy megismerlek, tudok sakkozni, üljünk le” – válaszoltam. Leültünk, s aztán sok-sok hónapon, sok-sok éven keresztül gyakran járt hozzám, és sakkoztunk. Persze ez a sakkozás általában úgy végződött, hogy nagyon sokat beszélgettünk. Egyházzól, hitbeli dolgokról, gyülekezetéről, mindenről, ami csak a szívünkön volt. Szívesen beszélt a saját munkájáról, gyülekezetéről. A sakkparti közben megbeszéltük azt, hogy tulajdonképpen mi miért is vagyunk lelkészek, s mit csinálunk mi mint lelkészek egész életünkben, mi is életünk célja.

Pál apostol szerint a mi kincsünk cserépedényekben van: ez azt jelenti, hogy a testünk, mint egy cserépedény, törékeny, gyenge, néha repedezett. Nem tökéletes. Ahogyan az akkoriak formálták a cserépedényeket, ahogy épp sikerült. De nem ez a lényeg. Hanem az, hogy ebben a cserépedényben mit tartanak. Vajon mi van ebben az edényben, ami értékessé teszi ezt az értéktelen anyagot, az agyagot, a cserepet, ami mégis értékessé válik azok számára, akik ezt az edényt használják? Valami van benne, ami mindennél értékesebb.

Egy lelkész életében vajon mi lehet az, ami az értéket adja, azt a tartalmat, ami ebben a törékeny cserépedényben van? Nem más ez, mint Isten ígéje. Annak a hirdetése, hogy Krisztus – ahogyan olvastuk is – feltámadt a halálból, s ezáltal, bár meg kell halnunk, mégis, mivel magunkban hordozzuk Jézus halálát, életre jutunk. Igen, ez a lényeg. S ez az, amit ő egész életében hirdetett. Ez az, amire föltette az éle-

* Elhangzott Érden, 2024. november 8-án.

tét, s azt mondta – mint ahogyan sok más lelkéssel együtt mindannyian ezt valljuk –, hogy a mi életünket egyedül az az ige teszi értékessé, ami ránk van bízva. Az, amivel megbízott minket Jézus, amire elhívott, hogy hirdessük az ő igéjét, hirdessük az ő halálát és feltámadását. Hirdessük a bűnbocsánatot, hirdessük az örök életet mindazok számára, akik erre vágnak. És sokan vágytak. Lehoczky Endre a több mint negyvenévnnyi szolgálati idejében több gyülekezetet is megismerhetett, megszerethetett. De szíve szerint a szlovák hagyományú, Transcius-kegyességű közösségek voltak az ő életének az igazán kedvelt gyülekezetei. Ott érezte otthon magát. Szívesen beszélt szlovákul, hiszen anyanyelvi szinten bírta a nyelvet. Szívesen énekelt is szlovákul. Nagyon sok Transcius-éneket fejből tudott, és ezeket gyakran énekelte is. Szerette az ároni áldást is énekelni azon a bizonyos szlovák dallamon, ahogyan azt az elődeink megszólaltatták Tótkomlóson és sok más helyen. Egyszóval tudta, hogy honnan jön, tudta, hogy az ő gyökerei mélyen ott vannak abban az ősi tótkomlósi gyülekezetben, ahol született és ahol fölnevelkedett.

Az ő hitének kibontakozásában ott volt nagy példaképe, Koppány János, akkori tótkomlósi lelkész. Ott állt mögötte imádságos szeretettel édesanyja, aki ameddig tudott, mellette volt, és nagyon büszke volt arra, hogy a fia lelkész lett. Boldog volt, hogy az ő fiának olyan élet adatott, hogy hirdetheti az Isten igéjét. Természetesen ott álltak mellette a gyülekezetek is, szívesen hallgatták az ő szolgálatát, szívesen énekeltek vele együtt. Köszönhető volt ez barátságos személyiségének, nyugodt hangjának, kedvességének is. Szerethető ember volt. Ehhez hozzájárult még az a kisugárzás, ami egész életéből áradt. Biztos volt a dolgában, hogy mire tette fel az életét, és biztos abban, hogy amit tesz, azzal a küldetését teljesíti. „Tudom, hogy sok hibám van – mondta –, de azt is tudom, hogy amit csinálok, az csak az Istentől kapott erővel történhet.” Vallotta, hogy a cserépedényben levő kincs nem azért van, hogy ő maga egyedül gazdagodjon belőle. Hanem azért, hogy ezt osztogassa. Mindenkinék, akinek csak lehet. S ezt ő megtette. Hűségesen, alázatosan és szeretettel.

Jézus halálát testünkben hordozzuk, mondja az ige, s ez azt is jelenti, hogy nem kerülhetjük ki azt, hogy egyszer ettől a földi élettől el kell búcsúznunk. Endre maga is bizonyára tudta, hogy egyszer el kell hagynia ezt a földi világot. Utoljára egy évvel ezelőtt találkoztam vele, amikor átvette a teológián lelkészi aranydiplomáját. Büszke volt erre is, és az ünnep után néhány szót váltottunk. Érdekes volt, amit mondott: „Remélem, ott fenn is kapok egy diplomát.” Megértettem, hogy olyan elismerésre, olyan kitüntetésre vágyik, amely már nem a földiektől jön. Nem az egyetemtől, nem is az egyháztól, hanem magától Jézus Krisztustól.

Igen, ez a mi reménységünk. Kitüntethetjük itt mi magunkat, és sok mindent tehetünk, jól és rosszul, de a végső kérdés mindig ez: vajon ott fönt kitüntetnek-e engem? Az ítéletnél Krisztus vajon hova fog állítani? Jobb vagy bal keze felől? Isten kegyelmében reménykedünk, semmi másban. Nem a mi érdemeinkben, nem a mi jószágunkban, nem a mi tehetségünkben, tudásunkban és minden másban, amiben olyan sokan reménykednek, hanem egyedül abban a kegyelemben, amely Jézus Krisztus által vált láthatóvá ebben a világban s válik láthatóvá a mi testünkben is.

Ez a fajtája a temetésnek, amelyet Endre választott, hogy tudniillik a hamvai eltűnjenek a porba, akár igei alapon is indokolható. Legyen porrá, ami a porból vétetett, és térjen vissza a por a porhoz. Most ez meg fog történni: a por a porhoz tér. De hova tér a lelkünk? Hova tér a mi életünk? Az igazi kérdés ez. Endre számára az anyagi világnak vége. A tér és az idő világának vége. De az Isten világának nincs vége.

Testvéreim! Lejárt lelkész testvérünk földi ideje, a cserépedény eltört, de elvégezte azt, ami rá volt bízva, sok szószéken hirdette Isten igéjét, betöltötte földi hivatását. Most búcsút veszünk tőle, de reménységünk van arra, hogy ha egyszer Isten minket is elszólít ebből a világból, akkor az ő trónjánál találkozunk. Adja meg ezt Isten Jézusért minékünk kegyelmesen. Ámen.